

PRESUDA SUDA

12. srpnja 1973.(*)

„Carinska vrijednost”

U predmetu 8-73,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, koji je Sud u uputio Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud, Njemačka), u postupku koji se vodi pred tim sudom između

Hauptzollamt Bremerhaven, koji podupire savezni ministar financija, intervenijent,
i

Massey-Ferguson GmbH, Kassel,

o valjanosti Uredbe Vijeća br. 803/68 o određivanju carinske vrijednosti robe i, podredno, o tumačenju njezina članka 11. stavka 2. točke (b),

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, R. Monaco i P. Pescatore, predsjednici vijeća, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh, M. Sørensen (izvjestitelj) i A. J. Mackenzie Stuart, suci,

nezavisni odvjetnik: A. Trabucchi,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Rješenjem od 23. siječnja 1973., koje je Sud zaprimio 19. veljače 1973., Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud) uputio je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u dva prethodna pitanja o valjanosti i tumačenju Uredbe Vijeća (EEZ) br. 803/68 od 27. lipnja 1968. (SL L 148, str. 6.) o određivanju carinske vrijednosti robe.

Prvo pitanje

- 2 Prvim pitanjem pita se nalazi li se ovlast potrebna za valjanost uredbe u članku 235. Ugovora, na kojem se temelji, ili u bilo kojoj drugoj odredbi Ugovora.
- 3 U prvoj uvodnoj izjavi uredbe navedeno je da je donesena „uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno njegov članak 235.” [neslužbeni prijevod]

Stoga prvo valja ispitati je li taj članak dovoljna pravna osnova.

Člankom 235. Vijeće se ovlašćuje za donošenje odgovarajućih mjera ako se u okviru funkciranja zajedničkog tržišta pokaže da je potrebno djelovanje Zajednice za postizanje jednog od ciljeva Zajednice, a Ugovorom nisu predviđene potrebne ovlasti.

Uspostava carinske unije među državama članicama jedan je od ciljeva Zajednice u skladu s člankom 3. točkama (a) i (b) Ugovora.

Funkcioniranje carinske unije nužno zahtijeva jedinstveno određivanje carinske vrijednosti robe koja se uvozi iz trećih zemalja, tako da je razina zaštite koju pruža Zajednička carinska tarifa jednak u cijeloj Zajednici.

Takvo jedinstveno određivanje ne proizlazi, u mjeri u kojoj je to nužno, iz činjenice da su sve države članice stranke Konvencije o određivanju carinske vrijednosti robe, koja je potpisana 15. prosinca 1950. u Bruxellesu, jer se njezinim odredbama državama potpisnicama daje određena mogućnost prilagodbe u pogledu određenih posebnih pitanja.

Budući da postupkom iz članka 100. za usklađivanje zakonodavstava direktivama nije predviđeno dovoljno učinkovito rješenje, valja ispitati bi li eventualno odredbe o provedbi carinske unije i zajedničke trgovinske politike mogle biti odgovarajuća osnova za djelovanje Vijeća.

- 4 Ako je točno da se pravilnim funkcioniranjem carinske unije opravdava široko tumačenje članaka 9., 27., 28., 111. i 113. Ugovora te ovlasti koje se tim odredbama dodjeljuju institucijama kako bi im se omogućilo da s pomoću samostalno i sporazumno donesenih mjera dosljedno urede vanjske trgovinske odnose, ne postoji razlog zbog kojeg Vijeće nije moglo s pravom smatrati da je primjena postupka iz članka 235. bila opravdana interesom pravne sigurnosti, tim više što je predmetna uredba bila donesena u prijelaznom razdoblju.

Zbog posebnih zahtjeva iz članka 235., tom se djelovanju ne može prigovoriti jer se u ovom slučaju ne mogu zanemariti pravila Ugovora o donošenju odluka Vijeća ili o podjeli ovlasti među institucijama.

- 5 Nije sporno da je postupak predviđen člankom 235. pravilno proveden pri donošenju Uredbe br. 803/68.
- 6 Stoga na prvo pitanje valja odgovoriti da budući da se ovlast za tu uredbu temelji na članku 235. Ugovora, ispitivanjem postavljenog pitanja nisu otkriveni nikakvi elementi koji mogu utjecati na njezinu valjanost.

Drugo pitanje

- 7 Drugim pitanjem o tumačenju članka 11. stavka 2. točke (b) (drugi dio alternative) Uredbe br. 803/68 pita se je li potrebno „da je između prodavatelja i kupca ili drugih kupaca utvrđena druga cijena u određenom iznosu za gotovinsko plaćanje” ili je dovoljno da terminska cijena uključuje kreditne troškove.
- 8 Iz sporne odredbe proizlazi da cijena koju treba uzeti u obzir pri određivanju carinske vrijednosti u slučaju odgođenog plaćanja jest terminska cijena, osim ako je bio predviđen popust za gotovinsko plaćanje ili je dokazano postojanje drukčije cijene za gotovinsko plaćanje u carinskoj službi.
- 9 Za tumačenje posljednje odredbe valja uzeti u obzir njezin cilj, a to je određivanje vrijednosti robe, izražene kao određeni iznos koji može poslužiti kao osnova za izračun carine koja će se naplatiti na robu.

Iz navedenoga proizlazi da drukčiju cijenu, čije bi se postojanje moglo dokazati ako je to potrebno, treba izraziti u brojkama.

To nije samo zato što terminska cijena uključuje kreditne troškove i zato što kupac ili drugi kupci u sličnim okolnostima nemaju nikakvu mogućnost ispuniti svoje ugovorne obveze na način da plate određenu cijenu koja je niža od terminske cijene prije ugovorenog roka.

- 10 Na nacionalnom je sudu da u svakom pojedinačnom slučaju ocijeni je li dostavljen dokaz o postojanju drukčije cijene u gore navedenom smislu.
- 11 Stoga na postavljeno pitanje valja odgovoriti da za dokazivanje postojanja cijene koja je drukčija od terminske cijene nije dovoljno dokazati da terminska cijena uključuje kreditne troškove, već treba dokazati postojanje određene drukčije cijene koju kupac ili drugi kupci u sličnim okolnostima imaju pravo platiti u slučaju plaćanja prije ugovorenog roka.

Troškovi

- 12 Troškovi Vijeća i Komisije Europskih zajednica, koji su podnijeli očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se.

Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred Bundesfinanzhofom (Savezni financijski sud), na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte,

saslušavši izvješće suca izvjestitelja,

saslušavši usmena očitovanja tvrtke Massey-Ferguson GmbH, Vijeća i Komisije Europskih zajednica,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomске zajednice, a posebno njegove članke 3., 9., 27., 28., 100., 113., 177. i 235.,

uzimajući u obzir Uredbu Vijeća (EEZ) br. 803/68 od 27. lipnja 1968. o određivanju carinske vrijednosti robe, a posebno njezin članak 11.,

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europske ekonomске zajednice, a posebno njegov članak 20.,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD

odlučujući o pitanjima koja mu je rješenjem od 23. siječnja 1973. uputio Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud, Njemačka), odlučuje:

- 1. Ovlast za Uredbu Vijeća br. 803/68/EEZ od 27. lipnja 1968. o određivanju carinske vrijednosti robe temelji se na članku 235. Ugovora i ispitivanjem postavljenog pitanja nisu otkriveni nikakvi elementi koji mogu utjecati na njezinu valjanost.**
- 2. Članak 11. stavak 2. točku (b) (drugi dio alternative) te uredbe treba tumačiti na način da za dokazivanje postojanja cijene koja je drukčija od terminske cijene nije dovoljno dokazati da terminska cijena uključuje kreditne troškove, već treba dokazati postojanje određene drukčije cijene koju kupac ili drugi kupci u sličnim okolnostima imaju pravo platiti u slučaju plaćanja prije ugovorenog roka.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 12. srpnja 1973.

[Potpsi]

* Jezik postupka: njemački

RADNI PRIJEVOD